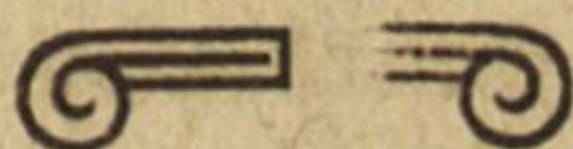

знамъ, като какво трѣбза да направя понататѣкъ—отговори “Великия” и извика силно: ухо, ухо, ухо, надигайки високо бастонѣтъ си... Стара лисица съ одърпана опашка прѣкосна алеята, по която се разхождаха “Затворникѣтъ” и “Свободния”.

Стара, хитра, съ одърпана опашка, лисица мина пѣтъ на Прославителитѣ на героитѣ отъ неодавнатното минало. Вазовъ, макаръ и високо да бѣ се надигналъ надъ просто-народния интелектъ, все пакъ бѣ запазилъ въ поетичската си душа народнитѣ суевѣрия, за което “Грамадния”, носителя на грамаднитѣ идеи подъ балканското небе“, често пѣтм му похвърляше порицателни шегѣ. Нека тукъ на тия страници. отбѣлѣжимъ, че Заимовъ, въ оржженъ съ най—новитѣ знания отъ положителната наука, отдавна, много отдавна, бѣ се освободилъ отъ народнитѣ суевѣрия и прѣдразсѣдаци, и отъ “великитѣ заблуждения на великия класически миръ“, завѣща ни на чловѣчеството.

І ва Бѣлѣжка. Пѣтьомъ казанитѣ нѣколко думи, на тия страници, за “Пѣвеца на Забравенитѣ” нека послужатъ, като приносъ къмъ 50 годишния му юбелей,

1920 год. 24 Октомври.

Марко К. Вачковъ.

КООПЕРАТИВНО ДѢЛО ВЪ БЪЛГАРИЯ. ¹⁾

Сдружването е една характерна черта на Българина. Рано още въ далечнитѣ врѣмена на робството, родовитѣ и съсловни сдружавания сж крѣпили неговия животъ и сж му осигурявали възможнитѣ сносни условия на труда. Рѣзкиятъ прѣломъ, който освобождението внесе въ нашия политически животъ, се отрази така сжщо силно и на българското стопанство, на което прѣдстоеше да търси други форми за да се приспособи къмъ съврѣменнитѣ нужди на проиаводството. Но тоя процесъ не настѣпи тѣй скоро. Трѣбваше да прѣминатъ двадесетъ и петъ години на упадѣкъ и застоѣ, години на неуредици, разпри и недоразумѣния, за да се налучка истинския пѣтъ на тѣзи нови форми.

¹⁾ При написването на този отдѣлъ съмъ се ползувалъ отъ книгата “Десетгодишнината на кооперативното дѣло въ България“, отчета на българската земл. банка и отъ отчетитѣ на кооперативната банка за 1912 и 1913 години.